

Grys, Iwona

Nowe Muzeum Olimpijskie w Lozannie

Muzealnictwo 36, 116-120

1994

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NOWE MUZEUM OLIMPIJSKIE W LOZANNIE

W 1915 r. oficjalnym aktem notarialnym ustanowiono Lozannę siedzibą Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego. Wyboru miasta dokonał baron Pierre de Coubertin (1863-1937), który od roku 1896 sprawował urząd przewodniczącego MKOl. Wedle jego zamysłu, oprócz Komitetu w Lozannie miało mieścić się archiwum współczesnego ruchu olimpijskiego oraz muzeum.

Wszystkie te instytucje początkowo pomieszczono w Casino de Montbenon. Skromne muzeum egzystowało tak do 1934 r., kiedy z okazji czterdziestej rocznicy nowożytnego ruchu olimpijskiego, przeniesiono je do willi Mon-Repos. Wprawdzie zbiory muzeum powiększały się, ale do 1970 r., kiedy muzeum zamknięto, nie można mówić o jego rozwoju. W ośmiu niewielkich salach pięknej, osiemnastowiecznej willi, zatytułowanych: **Sala grecka, Sala barona Pierre de Coubertina, Igrzyska Olimpijskie 1896-1952, Igrzyska Olimpijskie 1956-1960, Igrzyska Olimpijskie po 1964, Sala członków MKOl, Sala Zimowych Igrzysk Olimpijskich, Sala Bonacossy** (Albert Bonacossa, członek MKOl 1925-1953 – I. G.), prezentowano jedynie najważniejsze eksponaty i dokumenty.

Po dwunastu latach przerwy, już za kadencji przewodniczącego MKOl Juana Antonio Samarancha, otwarto w centrum miasta kolejną siedzibę Muzeum Olimpijskiego. Przeprowadzka do budynku przy Avenue Ruchonnet pozwoliła na rozszerzenie ekspozycji, ale od początku traktowano ją jako tymczasową. Oprócz pieczołowicie chronionej kolekcji coubertinowskiej pokazano na wystawie stałej retrospektywny przegląd nowożytnych igrzysk olimpijskich od Aten (1896) do Sarajewa (1984). Także i tutaj skromne warunki lokalowe, chociaż muzeum dysponowało już niedużą salą konferencyjną, salą kinową oraz biblioteką i centrum studiów olimpijskich, ograniczały możliwość eksponowania wspaniałych zbiorów sztuki, filatelistyki, plakatów.

Antonio Samaranch, twórca nowej wizji ruchu olimpijskiego, kontrowersyjny polityk, ale także wielki miłośnik sztuki i zapalony jej kolekcjoner, od początku swojej kadencji (1980) myślał o nadaniu odpowiedniego kształtu marzeniom Coubertina — stworzeniu wspaniałego Muzeum Olimpijskiego, dedykowanego sportowi i kulturze.

Prace budowlane rozpoczęto 9 grudnia 1988 r., po zakończonych sukcesem finansowym Igrzyskach w Seulu. Uroczystość otwarcia miała miejsce 23 czerwca 1993 r., w 99. rocznicę inauguracji Kongresu Paryskiego, który w salach Sorbony wskrzesił ruch olimpijski.

Muzeum jest dziełem pięciu wybitnych twórców. Projekt architektoniczny powierzono Pedro Ramire-

zowi Vasquezowi, architektowi meksykańskiemu, autorowi Museo National de Antropologia słynnego w Mexico, wybudowanego w latach 1963-1964, który obecnie jest przewodniczącym Komisji Kultury MKOl oraz Jeanowi Cahenowi, szwajcarskiemu architektowi, który zaprojektował m.in. entuzjastycznie przyjęty przez ekspertów i mieszkańców Lozanny „Olympic House” w Château de Vidy, otwarty w 1986 roku.

Projekt muzealny spoczął w rękach Luisa Monreala, Szwajcara, dyrektora Instytutu Konserwatorskiego im. Getty'ego w Los Angeles, członka ICOM, wiele lat pracującego w Hiszpanii oraz współpracujących z nim muzeologów meksykańskich Jorga Agostoni i Ikera Larrauri.

Grupa Monreala włączyła się do wspólnych prac z architektami w 1990 r., kiedy zasadnicze prace projektowe trwały już pięć lat. To opóźnienie stało się powodem licznych kontrowersji obu zespołów. Jednak ostatecznie, po wielu poprawkach i uzupełnieniach, wspólne dzieło powszechnie zostało uznane za udane.

Podczas 101. Sesji MKOl Agostoni i Larrauri oraz Francuz André Ricard, projektant wnętrz i znicza olimpijskiego, umieszczonego przed wejściem do muzeum, otrzymali najwyższe wyróżnienie Międzynarodowego Komitetu Olimpijskiego — Order Olimpijski, za „bardzo znaczący wkład w sukces Muzeum Olimpijskiego”.

Nowe Muzeum Olimpijskie przy Quai d'Ouchy 1 zlokalizowane zostało na zboczach Jeziora Genewskiego. Roztacza się tu jeden z najciekawszych widoków na Alpy. Teren ten, na który składało się kilka prywatnych działek, został wykupiony przez miasto i подарowany Międzynarodowemu Komitetowi Olimpijskiemu.

Idealna symbioza architektury z krajobrazem jest wielkim atutem nowej placówki i zapewne odeszły już w zapomnienie rozdźwięki, jakie narastały w trakcie prac wśród działaczy ruchu olimpijskiego, skłaniających się do muzeum o charakterze bardziej monumentalnym i reprezentacyjnym.

Bryłę budynku skomponowano ze zróżnicowanych, poziomych elementów podporządkowanych klasycznej symetrii, z dominującymi płaszczyznami ścian. Są one wyłożone nieskazitelnej bieli marmurem z Thasos, ofiarowanym przez rząd Grecji. Z tego samego marmuru wykonano osiem kolumn prowadzących do wejścia muzeum. Kolumnada, kolorystyka fasady oraz umiejętny dobór roślinności są nawiązaniem do miejsca narodzin igrzysk olimpijskich.

Wokół muzeum i w stronę jeziora rozciąga się tarasowo Park Olimpijski. Zachowano w nim drobną architekturę oraz wprowadzono kanały wodne i sztuczny

wodospad, który bardzo efektowną ścianą wody odgradza park od promenady wzdłuż Jeziora Genewskiego. Idealnie dobrana i utrzymana zieleń jest, razem z błękitem jeziora, tłem do eksponowania kilkunastu współczesnych rzeźb o tematyce sportowej, podarowanych przez narodowe komitety olimpijskie.

Niedaleko od głównego wejścia do muzeum znajduje się rzeźba hiszpańskiego artysty Miquela Berrocala, przedstawiająca tors atlety. Ciągły ruch rzeźby, rozłączanie i łączenie sześciu jej fragmentów ma symbolizować różnorodność i zarazem jedność idei olimpijskiej. Bez wątplenia, rzeźba Berrocala robi na widzach wrażenie, jest też obiektem najczęściej fotografowanym.

Powierzchnia wystawowa muzeum wynosi 3 400 m². Pięciokondygnacyjny budynek ma dwa piętra wtopione w zbocze jeziora. Parter mieści salę wystaw czasowych (300 m²), salę konferencyjną na 180 miejsc, sklep z wydawnictwami i pamiątkami olimpijskimi oraz część ekspozycji stałej, poświęconej historii olimpiizmu. Na pierwszym piętrze znajduje się Gabinet Filatelistyczny i Numizmatyczny oraz zasadnicza część ekspozycji, poświęcona letnim i zimowym igrzyskom olimpijskim. Drugie piętro to kawiarnia i pięknie zagospodarowany taras z widokiem na Jezioro Genewskie i Alpy. W części podziemnej mieści się biblioteka i video – archiwum oraz całe zaplecze techniczne i administracyjne.

Tuż po wejściu do budynku zwiedzający znajduje się w obszarze, w którym mieści się m.in. recepcja. Ta publiczna przestrzeń muzealna, będąca osią całego kompleksu, pozwala na kontakt wzrokowy z kilkoma poziomami muzeum, które łączy w sposób bardzo funkcjonalny spiralna rampa. Całość zwieńczona jest potężną kopułą sklepienia.

Muzeum Olimpijskie zostało pomyślane jako dynamiczna placówka, oparta na środkach audio-wizualnych, która będzie musiała odpowiadać bardzo zróżnicowanym potrzebom XXI wieku. Już dzisiaj muzeum stanowi bogate centrum informacji o ruchu olimpijskim. Tę pozycję będzie jeszcze umacniać, ma bowiem ambicję stać się uniwersalnym centrum ruchu olimpijskiego, miejscem spotkań różnych kultur i harmonijnej koegzystencji muz, miejscem refleksji nad geniuszem olimpiizmu. Realizacji tego zamysłu ma służyć m.in. szeroko pomyślana współpraca z międzynarodowymi organizacjami młodzieżowymi, szkołami oraz bliskie kontakty z Międzynarodową Akademią Olimpijską.

W sferze kontaktów międzymuzealnych lozańskie muzeum zapewniło sobie nowatorską formę współpracy z największymi i najbardziej interesującymi muzeami świata. Polega ona na użyczeniu wybranych eksponatów do ekspozycji olimpijskiej na okres dwóch lat. Są one włączane w ekspozycję stałą, przez co jej oblicze będzie zmieniać się nieprzerwanie, stając się zwielokrotnioną atrakcją dla widzów. W wystawie inauguracyjnej eksponowano około 100

dzieł wypożyczonych z petersburskiego Ermitażu, Galerii Drezdeńskiej, Muzeum Kapitolńskiego, muzeów Budapesztu, Wiednia i Lipska. Pokazano je głównie w dziale poświęconym starożytnym igrzyskom olimpijskim. Znane są już następne muzea, chętne oddać w depozyt, na kolejne dwa lata, niektóre ze swoich cennych obiektów.

Ekspozycja stała Muzeum Olimpijskiego (3 100 m²) podzielona jest na cztery bloki tematyczne:

- Igrzyska olimpijskie w starożytnej Grecji;
- Pierre de Coubertin i współczesny ruch olimpijski;
- Nowożytny igrzyska olimpijskie (letnie i zimowe);
- Igrzyska olimpijskie — kultura i społeczeństwo.

Kreatorzy muzeum próbowali rozwiązać dylemat, znany wszystkim muzeom sportu, w jakiej formie eksponować łącznie tak różne eksponaty, jak np. pochodnię etruską z VI w. p. n. e., rzeźbę Augusta Rodina oraz kolce Jamesa Owensa i Carla Lewisa.

Zaproponowana wersja wzbudza wprawdzie dyskusje, ale wydaje się optymalna dla tej jakości i liczby zbiorów. Wprawdzie w niektórych działach (Nowożytny igrzyska olimpijskie) eksponat został zredukowany do symbolu (sprzęt, strój), ale było to możliwe przy znacznym, według oponentów nadmiernym, wykorzystaniu filmu jako dopełnienia ekspozycji stałej. Na wielkich ekranach non-stop trwa gigantyczne olimpijskie święto. Symultanicznie pojawiają się dramaty i zwycięstwa, trwają inauguracje i zamknięcia igrzysk, rozbrzmiewa muzyka towarzysząca sportowcom. W dużych zbliżeniach widać detale stroju, sprzętu, napięcie mięśni, łzy i pot bohaterów. Nagromadzenie ruchu, barwy i dźwięku hipnotyzuje widza. Kto nie podda się temu magicznemu działaniu techniki i zechce chłodnym okiem sprawdzić nazwiska, daty, wyniki, może to uczynić w każdym niemal miejscu ekspozycji, korzystając z komputerów.

Trzonem ekspozycji lozańskie muzeum są dwa działy: **Pierre de Coubertin i współczesny ruch olimpijski** oraz **Igrzyska olimpijskie — kultura i społeczeństwo**.

W pierwszym z nich pieczołowicie chroniona spuścizna coubertinowska została po raz pierwszy pokazana w całości. Gabinet z fragmentem księgozbioru, obrazem pędzla ojca twórcy nowożytnego olimpiizmu Charlesa de Coubertina *Alegoria sportu* oraz woskową figurą samego barona, jest osią tej części ekspozycji. Dopełniają ją liczne dokumenty, medale, nagrody przyznawane Coubertinowi w uznaniu jego zasług oraz osobiste pamiątki, sprzęt sportowy, a także złoty medal olimpijski zdobyty pod pseudonimem G. Hohrod i M. Eschbach w czasie Igrzysk V Olimpiady w Sztokholmie (1912), w dziale poezji.

Historia trwającej wiek idei nowożytnego ruchu olimpijskiego została pokazana na tle wydarzeń politycznych i kulturalnych. Pasma wojen, odkryć naukowych, objawień artystycznych, wszystkich najważniejszych wydarzeń naszego stulecia pointują kolejne sesje, kongresy i igrzyska olimpijskie. Całości dopeł-

nia dokumentacja symboliki i ceremoniału olimpijskiego — flagi, kolekcja medali i zniczy olimpijskich.

W tym dziale zostały pokazane perły kolekcji olimpijskiej mające rangę symboli: puchar olimpijski ufundowany przez Coubertina w 1906 r. dla MKOl, którego kopia przyznawana jest od 1981 r. jako wysokie wyróżnienie w ruchu olimpijskim; słynna „Łódź Wikingów” wykonana przez Karola Faberge’a na igrzyska sztokholmskie, jako nagroda cara Mikołaja II dla zwycięzcy pięcio- i dziesięcioboju — otrzymał ją słynny Jimi Thorpe; oryginał medalu Jeana Ipasteli, będący nagrodą — symbolem, nagrodą Fair Play.

Sztuka w zbiorach Muzeum Olimpijskiego to odrębny i obszerny temat. Kolekcja gromadzona przez wiele lat obfituje w bardzo cenne dzieła. W większości są one darami narodowych komitetów olimpijskich, różnych federacji sportu oraz rządów wielu państw. Tak trafiła do zbiorów piękna starożytna rzeźba przedstawiająca atletę, dar rządu Grecji. Podobną proveniencję mają liczne rzeźby eksponowane w parku i we wnętrzach z zachwycającym *Momentem przed wystrzałem* Zu Czenga z Chin na czele. Kolekcja rzeźby jest chyba najciekawsza i najchętniej eksponowana. Są w niej, obok licznych prac współ-

czesnych, dzieła takich artystów, jak Antoine Bourdelle i August Rodin.

Bogate zbiory monet i znaczków pocztowych mieszczą się w Gabinetce Numizmatycznym i Filatelistycznym. Skompletowanie monet o tematyce olimpijskiej okazało się bardzo trudne, chociaż pierwszą serię wybito dopiero z okazji Igrzysk w Helsinkach (1952). Docelowo ma być eksponowanych sześćset monet, ale na razie kolekcja jest niepełna. Niektóre państwa (np. Austria, Francja, Norwegia) przekazały komplety swoich emisji olimpijskich, pomogli też wydawcy magazynów numizmatycznych, prywatni kolekcjonerzy. Ekspozycję uzupełniono pokazaniem procesu powstawania monety olimpijskiej (szkice, odlewy, narzędzia).

Zachwyty znawców budzi kolekcja filatelistyczna wzbogacona o dary znanych kolekcjonerów, w tym słynny zbiór Juana Antonio Samarancha. Bezpieczny sposób eksponowania znaczków pozwolił na stałe wprowadzenie ich do wystawy stałej.

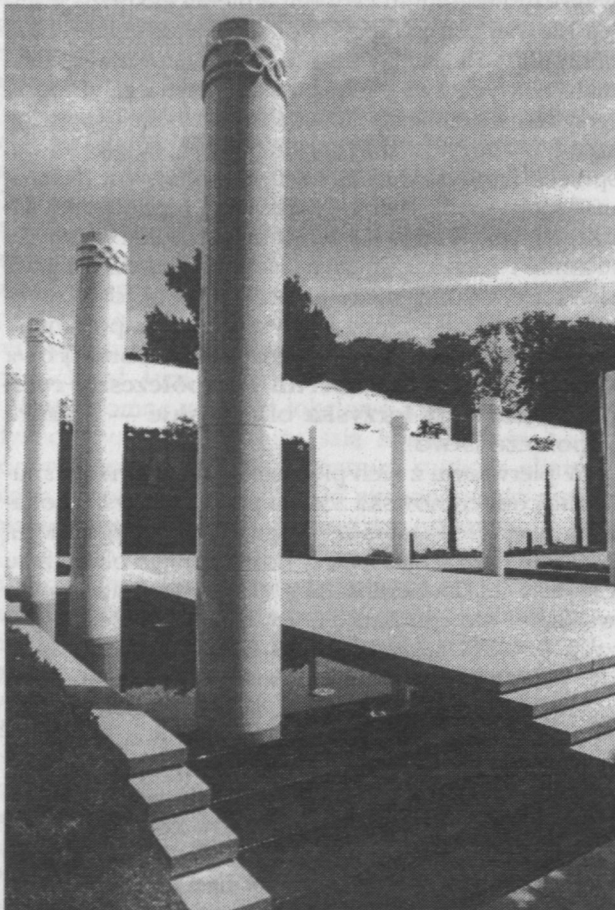
Liczba eksponatów w zbiorach nie jest oficjalnie podawana. Wiadomo natomiast, że Biblioteka muzeum zgromadziła ponad 15 000 woluminów, Archiwum Fotograficzne dysponuje 250 000 zdjęć, a Oddział Audio-Video materiałem filmowym na ponad 7 000 godzin projekcji. Archiwum i Dział Dokumentacji gromadzą materiały związane z ruchem olimpijskim, m.in. samych autografów olimpijczyków jest w zbiorach obecnie ok. 1 300 pozycji.

Wystawy czasowe mają nieprzerwanie towarzyszyć ekspozycji stałej, uzupełniać o aktualne treści, prezentować artystów, dzieła, kierunki i tendencje w sztuce, technice, medycynie, filozofii oraz wszystkich innych dziedzinach mających związek ze sportem i igrzyskami.

Na inaugurację muzeum przygotowano prezentację skarbów z muzeów miast kandydujących do organizacji Igrzysk Olimpijskich 2000 roku. Berlin, Brasilia, Pekin, Istambuł, Manchester i Sydney zaprezentowały malarstwo, sztukę zdobniczą oraz rzeźbę. Łącznie pokazano 59 obiektów najwyższej klasy. Przebojem wystawy były terakotowe figury ze słynnej kilkutyśycznej armii wojowników znalezionych w grobowcu cesarza z dynastii Qin (3 w. p. n. e.).

Najbliższe wystawy, których kalendarz jest opracowany już na kilka lat, będą poświęcone m.in. setnej rocznicy urodzin katalońskiego malarza Jeana Miró, tematowi sportowemu w twórczości Andy Warhola, prezentacji instalacji i rzeźb Niki de Saint-Phalle.

Wstęp do muzeum jest bezpłatny. Scenariusz architektoniczny został skomponowany w ten sposób, że wciąga potencjalnych widzów do wnętrza wystawowego. Dopiero obudzona chęć zwiedzania wybranych fragmentów ekspozycji, zmusza do kupienia biletu w formie karty magnetycznej. Tą samą kartą można uruchamiać, w wydzielonych salach, projekcje dowolnie wybranych filmów związanych z igrzyskami olimpijskimi.

1. Lozanna, Muzeum Olimpijskie.
1. Lausanne, le Musée Olympique.

Dla młodzieży przygotowano odrębne programy edukacyjne, które mogą być prezentowane w salach poświęconych kilku ostatnim igrzyskom. Takie sale studyjne, obliczone na 30-40 miejsc, są poświęcone Igrzyskom w Los Angeles (1984), Seulu (1988), Barcelonie (1992) i Calgary (1988).

Od stycznia 1993 r. przy muzeum działa Towarzystwo Przyjaciół Muzeum Olimpijskiego. Po dziewięciu miesiącach działalności skupiało ono już ponad 600 członków indywidualnych i grupowych. Mają oni obowiązek brać aktywny udział w promocji muzeum, przyczyniać się do wzbogacania zbiorów, pozyskiwać sponsorów.

Muzeum Olimpijskie ma przyjaciół nie tylko zrzeszonych w Towarzystwie. Muzeum jest realizacją wieloletnich marzeń ekipy Samarancha i niezwykle przychylnych mu władz miasta, które w rozbudowywaniu światowego centrum olimpijskiego, jakim jest Lozanna, upatrują jeszcze jeden sukces polityczny i turystyczny Szwajcarii.

Koszty budowy budynku muzeum, ok. 65 mln dolarów amerykańskich, pokryli w 75% sponsorzy. Pięćdziesięciu spośród nich zrefundowało 80% tej sumy. Lista jest więc długa. Dominują na niej firmy japońskie — Toyota, Toshiba, Seiko, Matsuhita Electric, Mitsubishi Electric, Mizuno, Fujitsu, Japan Airlines, Hitachi. Są też inni wielcy — IBM, Kodak, Adidas, Coca-Cola, Daimler-Benz. Hojność sponsorów nie ustała wraz z ukończeniem budowy. Wiele firm wyposażyło muzeum, np. w sprzęt audiowizualny (Panasonic), biurowy (Xerox), meble oraz w bardzo drogie specjalistyczne urządzenia techniczne (dźwigi, ogrzewanie, wentylacja itp.). Koncern Daimler-Benz sfinansował wspaniały koncert Berlińskich Filharmoników, który uświetnił uroczystości inauguracyjne, planuje też pokryć koszty wystawy dzieł Warhola. Podobnie postępują i inni.

W holu muzeum ściana sponsorów skomponowana jest z marmurowych cegiełek. Wyrycie na niej nazwiska lub logo kosztuje 1 milion dolarów.

Iwona Gryś

Le nouveau Musée Olympique à Lausanne

A Lausanne, le 23 juin 1993, eut lieu l'inauguration du nouveau Musée Olympique. C'était la dernière étape d'une histoire longue de presque 80 années, l'histoire de la création de ce musée qui a changé plus d'une fois d'emplacement.

C'est le baron Pierre de Coubertin qui fut à l'origine de son existence. Fondateur du mouvement olympique moderne, en 1915 il choisit Lausanne pour y établir le Comité Olympique International créée en 1894. La passion de Coubertin était de propager le mariage du sport avec tous les domaines possibles de l'art. Les Concours Olympiques d'Art (1912) et le Musée Olympique (1915) devaient permettre la réalisation de cette idée.

Muzeum, którego otwarcie stało się wielkim, autentycznym świętem całej Lozanny, jest już dużą atrakcją turystyczną miasta. Przez pierwsze trzy miesiące zwiedziło je 64 000 osób, z czego mieszkańcy Lozanny stanowili 17%. Frekwencja pierwszych miesięcy przerosła oczekiwania gospodarzy, bowiem wstępnie planowano 100 000 gości rocznie. Już teraz mówi się o konieczności szybkiego wybudowania w pobliżu muzeum taniego hotelu turystycznego, przeznaczonego głównie dla grup młodzieżowych.

Muzeum Olimpijskie spełniało od wielu lat nieformalną rolę światowego centrum muzealnictwa sportowego. Obecnie, w nowych warunkach, funkcja ta będzie zapewne realizowana bardziej dynamicznie i inspirująco. Warszawskie Muzeum Sportu i Turystyki utrzymuje kontakty z lozańską placówką od końca lat 60., przekazując systematycznie do zbiorów liczne materiały dotyczące polskiego sportu i olimpizmu (wydawnictwa, plakaty, filmy).

Kilka lat temu Polski Komitet Olimpijski, wzorem wielu narodowych komitetów olimpijskich, podarował do Parku Olimpijskiego rzeźbę Stanisława Sikory *Bramkarz*, której replika znajduje się przed Muzeum Sportu i Turystyki w Warszawie. Z okazji otwarcia nowej siedziby muzeum PKOl przekazał do zbiorów oficjalny strój polskiej ekipy na Zimowe Igrzyska Olimpijskie w Albertville oraz medal *Wspomnienie Grecji*, autorstwa laureata Wawrzynu Olimpijskiego — Edwarda Łagowskiego.

Szacuje się, że na świecie działa ponad sto muzeów sportu i hal sławy sportu. Według oceny MKOl, w około siedemdziesięciu z nich uwzględnia się problematykę olimpijską. W przemówieniu inauguracyjnym na III Światowym spotkaniu dyrektorów muzeów sportu we wrześniu 1993 r., J. A. Samaranch powiedział, że wspaniale odrodzone — jak idea olimpijska — muzeum jest własnością wszystkich muzealników należących do wielkiej rodziny olimpijskiej.

Mais ce ne fut que le 7e président du C. O. I. qui réussit à créer un magnifique musée dédié au sport et à la culture.

Les travaux de construction, au bord du Lac de Genève dans le quartier élégant de Quichy, durèrent 4,5 ans.

Le musée est l'oeuvre de cinq artistes-architectes éminents: Pedro Ramirez Vasquez, Mexicain, auteur du célèbre Museo National de Antropologia à Mexico, et du Suisse Jean Pierre Cahen qui fit le plan du „Olympic House” dans le Château de Vidy; de Jorge Agostoni et Iker Lurrari, muséologues mexicains qui développèrent la conception muséale, avec l'aide de Luiz Monreal, directeur actuel du musée.

Les surfaces horizontales dominant dans le bâtiment qui est revêtu de marbre de Thasos d'une blancheur

parfaite. Huit colonnes de marbre mènent à l'entrée. La colonnade, la couleur de la façade et le beau choix des plantes sont des éléments qui renouent avec le pays d'origine des jeux olympiques. Tous les éléments de l'architecture se marient parfaitement au paysage.

La surface totale disponible pour les expositions dans ce musée de quatre étages est de 3.400 m². Au rez de chaussée se trouve la salle des expositions temporaires (300 m²), la salle des conférences pour 180 personnes, un magasin avec les publications du musée et des gadgets olympiques, ainsi qu'une partie de l'exposition permanente sur l'histoire de l'olympisme. Au premier étage se trouve le cabinet numismatique et celui de philatélie mais surtout une exposition sur les jeux olympiques d'été et d'hiver. A l'étage suivant il y a un café et une terrasse avec une vue sur le Lac et les Alpes. Le sous-sol renferme la bibliothèque, les vidéo-archives ainsi que les locaux techniques et administratifs.

L'exposition permanente présente surtout des films et en somme très peu d'objets. Bien que ce choix puisse paraître discutable, dans le cas d'un sujet aussi dynamique et vaste, cela semble être la meilleure solution.

C'est l'héritage coubertin, présenté pour la première fois, qui constitue la base de l'exposition. Toutefois on peut y voir aussi de riches collections numismatiques et de timbres, des sculptures sur le thème du sport, et un département intitulé „Les Jeux olympiques dans la Grèce Antique”. La plupart des objets qui y sont présentés a été emprunté pour deux ans des musées de Budapest, de Vienne, de Lipsk ainsi que de l'Ermitage de St Petersburg, de la Galerie de Dresden et du Musée du Capitole.

La construction du Musée Olympique a coûté près de 65 m de dollars américains: 75% de cette somme a été versé par des sponsors, en majorité japonais.

Pendant de nombreuses années le Musée Olympique a été un centre mondial, non-officiel, de la muséologie du sport. D'après les données du COI, parmi les cent et quelques musées de sport qui existent à peu près 70 tiennent compte du thème olympique dans leurs expositions. A présent, les nouvelles conditions y aidant, le musée pourra être un centre encore plus dynamique et inspirant.

